

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Збірник наукових праць

Актуальні
проблеми
сучасної
філології

МОВОЗНАВЧІ СТУДІЇ

Випуск XVII

*Наукові записки
Рівненського державного
гуманітарного університету*

Рівне–2009

ББК 81 Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету.
А 43 Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії.
4 Вип. 17. – Рівне: РДГУ, 2009. – 176 с.
УДК
811.161.2

У збірнику вміщено праці аспірантів, професорсько-викладацького складу мовознавчих кафедр Рівненського державного гуманітарного університету, Національного університету «Острозька академія» та інших вузів України з актуальних проблем граматичної будови української мови. Об'єктом лінгвістичного аналізу виступають структурні одиниці різних рівнів мовної системи. У полі зору мовознавців питання синтаксису, морфології, лексикології, мовної освіти тощо.

Для викладачів, аспірантів, студентів філологічних факультетів, учителів української мови.

Редакційна колегія:

Головний редактор **Шульжук Каленик Федорович**,
доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри української мови
Рівненського державного гуманітарного університету,
дійсний член Академії наук вищої школи України

Заступник головного редактора **Степанова Ольга Іванівна**,
кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови
Рівненського державного гуманітарного університету

Члени редакційної колегії:

1. **Архангельська А.М.**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри загального мовознавства та славістики Рівненського інституту слов'янознавства Київського славістичного університету.
2. **Вихованець І.Р.**, член-кореспондент НАН України, доктор філологічних наук, професор, провідний науковий співробітник Інституту української мови НАН України (м. Київ).
3. **Вокальчук Г.М.**, доктор філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
4. **Загнітко А.П.**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови Донецького національного університету.
5. **Кірілкова Н.В.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
6. **Кузьмич О.О.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
7. **Мандрик Н.В.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри методики викладання та культури української літератури Рівненського державного гуманітарного університету.
8. **Мірченко М.В.**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови Волинського національного університету імені Лесі Українки.
9. **Тищенко О.В.**, доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової роботи Рівненського інституту слов'янознавства Київського славістичного університету.
10. **Шкарбан Т.М.**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
11. **Шульжук Н.В.**, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри методики викладання та культури української мови Рівненського державного гуманітарного університету.

Упорядник: Степанова О.І.

Друкується за рішенням вченої ради
Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол № 2 від 25 вересня 2009 р.)

Адреса редакції: 33000, м. Рівне, вул. С. Бандери, 12. Рівненський державний гуманітарний університет.
(вул. Остафова, 31; кафедра української мови)

філол. наук : 10.02.02 / Дорофеева Елена Николаевна. – К., 2003. – 214 с.

3. Жижома О. О. Індивідуально-авторські новотвори в поетичному дискурсі 80–90-х років ХХ століття : дис. ... кандидата філол. наук : 10.02.01 / Жижома Оксана Олександрівна. – Маріуполь, 2003. – 242 с.

4. Земская Е. А. Словообразование и текст / Е. А. Земская // Вопросы языкознания. – М., 1990. – № 6. – С. 17–30.

5. Колоїз Ж. В. Українська оказіональна деривація : [монографія] / Ж. В. Колоїз. – К. : Акцент, 2007. – 311 с.

6. Ханпира Э. Оказиональные элементы в современной речи / Э. Ханпира // Стилистические исследования: На материале русского языка. – М., 1972. – С. 245–317.

РЕЗЮМЕ

Стаття посвячена дослідженню авторських лексических новообразований, зафіксованих в поезії Василя Барки. Особое внимание уделено стилистическому и экспрессивному потенциалу лексических инноваций.

УДК 81'373.611

Наталія ГАВРИЛЮК

СЛОВОТВОРЧИСТЬ КИЇВСЬКИХ НЕОКЛАСИКІВ З ПОГЛЯДУ СТАТИСТИКИ

У статті аналізуються авторські лексичні новотвори кийських неокласиків. Визначено частотність оказіональних номінацій у словнику кожного з поетів; частотність уживання лексичних інновацій різних частиномовних класів; частотність використання авторами різних способів словотворення. Виділено найрепрезентативніші лексико-семантичні групи новотворів.

Ключові слова: авторський лексичний новотвір, кількісні підрахунки, словотворча практика.

В останні десятиріччя в українській лінгвістиці значна увага приділяється всебічному аналізу авторських лексичних новотворів (АЛН) – специфічних мовленнєвих одиниць, котрі відображають особливості авторського світосприйняття, а також загальні тенденції оновлення поетичного та загальнономовного словника. В українському мовознавстві досліджувалися лексичні інновації Олеся Гончара (Л. Пашко,

Н. Сологуб), Павла Загребельного (Г. Юрченко), Михайля Семенка (Г. Вокальчук), Василя Барки (Н. Адах), представників літературного угруповання “Молода Муза” (Г. Вокальчук), поетів-шістдесятників (В. Герман, Г. Сюта), представників Нью-Йоркської групи (Г. Сюта), поетів 80-90-х рр. (О. Жижома) та ін. Ґрунтовного вивчення та осмислення потребує також словотворча практика кийських неокласиків.

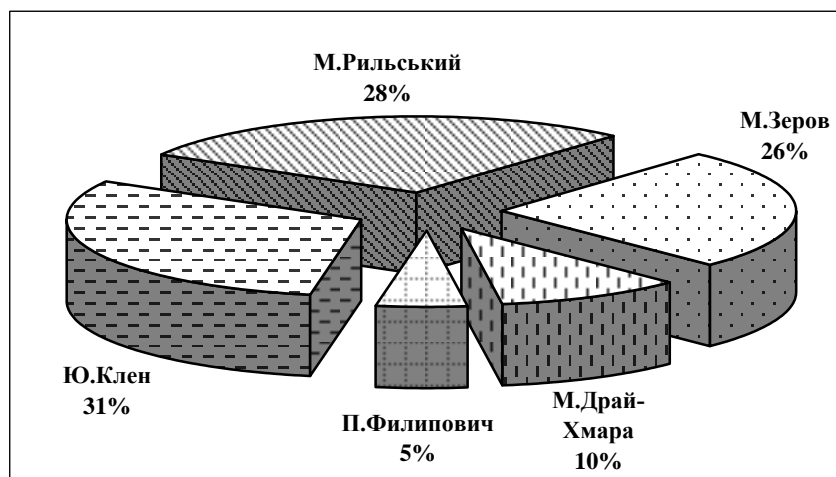

Рис. 1. Розподіл лексичних новотворів за авторами

У сучасному мовознавстві активно використовуються статистичні методи дослідження, які “здатні розкрити такі закономірності будови мови та мовлення, які без них розкрити неможливо” [3, с. 12]. Результати статистичних досліджень дозволяють підтвердити або спростувати висунуті наукові гіпотези. Статистичні методи використовуються у різних галузях лінгвістики, у т. ч. неології (Г. М. Вокальчук, Н. А. Адах, А. А. Калетник та ін.), що сприяє, зокрема, науково достовірному представленню особливостей індивідуальної словотворчої практики письменників. Тому вважаємо доцільним проаналізувати специфіку індивідуально-авторської номінації у поетичній творчості київських неокласиків з погляду статистики, застосувавши метод кількісних підрахунків як основний. Отже, метою пропонованої статті є частотний аналіз АЛН, засвідчених у поетичній спадщині М. Рильського, М. Зерова, Ю. Клена, М. Драй-Хмари та П. Филиповича.

Матеріалом дослідження послуговували авторські лексичні новотвори поетів-неокласиків (788 одиниць), одержані в результаті суцільної вибірки.

Кількість лексичних інновацій у словнику кожного з неокласиків є різною, що відображено на рис. 1.

Найбільше АЛН виявлено в поетичному

доробку Ю. Клена (238 одиниць), до якого за кількістю номінацій наближаються вокабуляри М. Рильського (221 одиниця) та М. Зерова (208 одиниць), значно поступається їм поетичний лексикон М. Драй-Хмари (82 одиниці), а найменше АЛН зафіксовано у словнику П. Филиповича (39 одиниць). Невелика частка АЛН М. Драй-Хмари та П. Филиповича пояснюється значно меншим обсягом поетичної спадщини цих двох авторів порівняно з доробками М. Рильського, М. Зерова та Ю. Клена.

Представники “п’ятірнього грона” створювали АЛН таких частин мови, як іменник, прикметник, дієслово, прислівник. Частиномовний розподіл АЛН неокласиків представлено на рис. 2.

У доробку поетів “грона п’ятірнього” авторські іменники складають 356 одиниць, прикметники – 336 одиниць, дієслова – 71 одиниця (у тім числі 10 дієприкметників та 1 дієприслівник), прислівники – 25 одиниць. Отже, у творчості неокласиків домінують одиниці предметної та статично-ознакової оказіональної номінації, що узгоджується з неокласичними принципами художнього відтворення дійсності, “тяжінням” до статичних образів. Неокласики прагнули, щоб читач відчув насолоду спостереження Вічного, визначеності і закономірності в бутті, насолоду Спокою і Гармонії, що виносять людину з метушливої дійсності [1, с. 22].

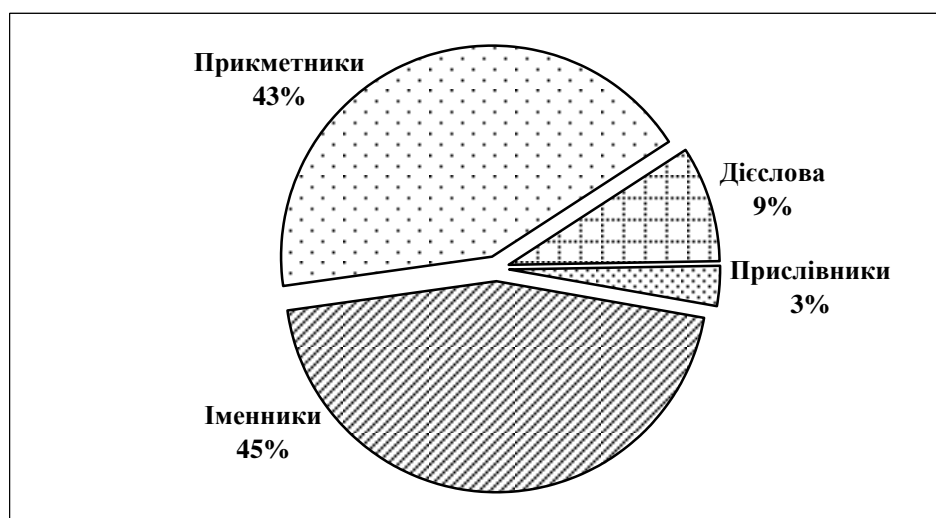

Рис. 2. Частиномовний розподіл лексичних новотворів

Серед лексичних інновацій неокласиків не виявлено таких частин мови, як числівник, займенник і вигук, що загалом характерно для поетичного

лексикону ХХ ст., у якому зазначені класи представлені одиничними оказіональними утвореннями [2, с. 45].

Перевага авторських іменників та прикметників порівняно зі значно меншою кількістю дієслів та прислівників спостерігається у творчості кожного з неокласиків. Результати частотного розподілу новотворів різних частиномовних класів за авторами представлено на рис. 3.

Як бачимо, створенню АЛН у галузі предметної номінації надавали перевагу М. Зеров (114 іменників з 208 його інновацій) та Ю. Клен (111 з 238), а в галузі статично-ознакової – М. Рильський (117 прикметників з 221 АЛН), та М. Драй-Хмара (42 з 82). Кількість іменникових та прикметникових АЛН у доробку П. Филиповича є майже однаковою (19 і 20).

Щодо позначення динамічних ознак, то найбільше авторських дієслів виявлено у творчості Ю. Клена – 30 одиниць, тоді як у М. Зерова – 19, М. Рильського – 13, М. Драй-Хмари – 9. У П. Филиповича авторські дієслівні і прислівникові номінації відсутні. Дещо більша кількість дієслівних

АЛН у лексиконі Ю. Клена, ніж у вокабулярах інших неокласиків, пояснюється тим, що в еміграції Ю. Клен зближується з поетами-вісниківцями (С. Маланюком, О. Ольжичем та ін.), і в його стильовій палітрі з'являються елементи неоромантичної динаміки.

Аналіз авторських номінацій за способами словотвору свідчить, що неокласики створювали лексичні інновації різних частиномовних класів такими способами:

Основоскладання (279 одиниць) – *грошохватство* (МЗ), *травожер* (ЮК), *звіроокий* (МР), *бентежно-легкокрилий* (ПФ), *розливотуго* (ДХ) та ін.

Словоскладання (228 одиниць) – *літун-крилоробець* (МЗ), *простолод-велетень* (ПФ), *живий-палкий* (ЮК), *грати-сміятися* (МР), *млосно-ласкаво* (ЮК) та ін.

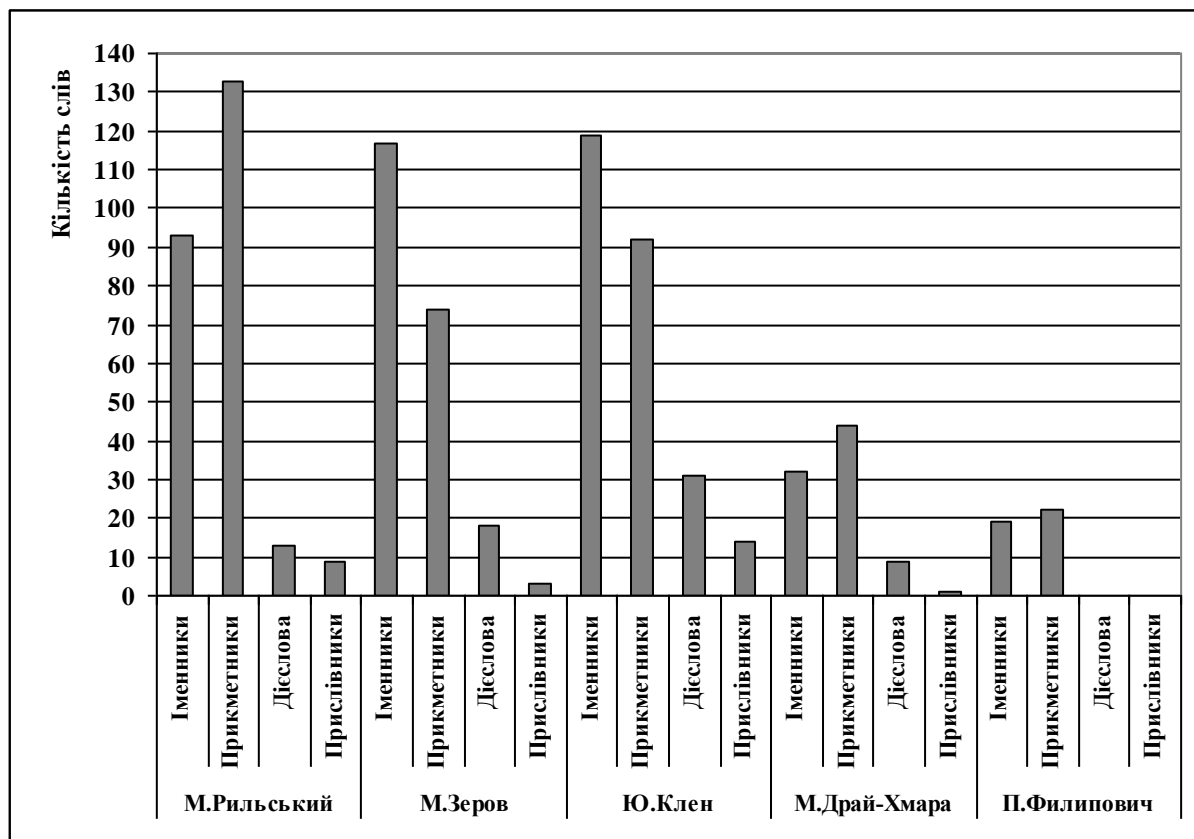

Рис. 3. Частотний розподіл новотворів за частиномовними класами та авторами

Суфіксація, у т.ч. й нульова (201 одиниця), – *делікатик* (МР), *надум* (ПФ), *похмуристий* (ДХ), *кочити* (ЮК), *перлисто* (МЗ) та ін.

Префіксальний (36 одиниць) – *півтьма* (МР),

пратиша (ЮК), *напівантичний* (ДХ), *безвіра* (ЮК) та ін.

Префіксально-суфіксальний (36 одиниць) – *безріччя* (МЗ), *підлюдок* (ЮК), *скарліти* (ЮК) та ін.

Абревіація (3 одиниці) – *аспанфут* (МЗ), *панфут* (ПФ), “*Наркомлік*” (ЮК).

Отже, переважна більшість АЛН у поетичному доробку неокласиків утворена шляхом осново- й словоскладання. Композити та юкстапозити складають 64% від усієї сукупності новотворів. Найбільш активно складні та складені найменування створювали М. Рильський (80% від загальної кількості його АЛН) та П. Филипович (70%), дещо менше – Ю. Клен (60%), М. Драй-Хмара (59%), М. Зеров (55%). Відповідно, порівняно з іншими неокласиками, афіксальний різновид морфологічного способу ширше використовували М. Зеров, Ю. Клен, М. Драй-Хмара.

Найменш продуктивним у творчості поетів “ірона п’ятірнього” виявився спосіб абревіації. Незначна кількість абревіатур у поетичному словнику неокласиків на фоні бурхливого виникнення й поширення номінацій такого типу у 20-30-х роках свідчить про своєрідність творчої манери цих поетів, а саме – їх прихильність до класичних традицій.

Аналіз семантичних особливостей лексичних інновацій засвідчив, що у доробку поетів “п’ятірнього ірона” найрепрезентативнішою є ЛСГ okazіональних назв осіб (понад 90 одиниць). У творчості неокласиків однією з центральних є тема формування особистості, її існування в суспільстві, гармонії людської душі й навколишнього світу. Прагненням якнайточніше передати особливості внутрішнього світу особистості, виразити власне ставлення до неї зумовлена поява великої кількості АЛН, які позначають осіб за різноманітними ознаками: а) професійною діяльністю – *перекладчик* (МЗ), *гімнограф* (МЗ), *пійтка* (МЗ), *звіздознавець* (ДХ), *латинник-маруда* (ДХ); б) конкретними виконуваними діями – *привітальник* (МЗ), *блукарка* (ЮК), *горолаз* (ЮК), *конеборець* (МЗ); в) характерологічними особливостями – *нерозсудник* (ПФ), *шляхетник* (ЮК), *лайко* (ЮК); г) соціальним станом – *бердадник* (ЮК), *курінник* (ПФ), *простолюд-велетень* (ПФ); г) ситуативним станом – *спочиванець* (МЗ), *стратениця* (ДХ); е) місцем проживання – *бережанка* (ЮК) та ін.

Значною кількістю авторських номінацій

представлено також такі ЛСГ:

1) назви міфічних/вигаданих істот (19 одиниць) – *янгол-небожитель* (ДХ), *півлюдина-півзвір* (МЗ), *бог-коханець* (МЗ), *літун-крилоробець* (МЗ), *шалапут-пусторіг* (ЮК);

2) назви явищ природи (20 одиниць) – *весновій* (ДХ), *надія-веселка* (МР), *нахаба-вітер* (МР), *вітер-піддувало* (ЮК), *метелиця-кура* (ДХ), *вітер-сторож* (ПФ);

3) назви космічних об’єктів (11 одиниць) – *місяць-повновид* (МР), *сонце-радість* (ДХ), *сонце-велетень* (ДХ), *світ-сонце* (МЗ);

4) назви дій, процесів та їх результатів (13 одиниць) – *подим* (ДХ), *пожертя* (МЗ), *наповз* (МЗ), *наплава* (МЗ), *пожра* (ЮК), *потрус* (ЮК), *розтріск* (ЮК);

5) назви колірних ознак (20 одиниць) – жовтожарний (ДХ), самотньо-синій (ЮК), лірично-синій (ЮК), білосоряний (ЮК), зеленоперий (ЮК), зворушливо-білий (МР), радісно-рожевий (МР);

6) назви емоційно-психічних станів (14 одиниць) – радісно-печальний (МР), замріяно-поважний (ПФ), бентежно-радий (ДХ), нечувано-страшний (ДХ), радісно-чужий (ЮК), новочасний (ЮК) та ін.

Аналізований фактичний матеріал свідчить про активні та плідні пошуки М. Рильського, М. Зерова, Ю. Клена, М. Драй-Хмари, П. Филиповича у сфері індивідуального словотвору. Лексичні інновації неокласиків відзначаються семантичною різноплановістю, стилістичною виразністю, естетичною наснаженістю. Okazіональні слова, утворені кращими представниками літературного відродження, суттєво збагатили поетичний словник 20–30-х років ХХ століття. Подальше дослідження авторських лексичних новотворів київських неокласиків є перспективним, оскільки дозволить виявити особливості мовно-поетичної картини світу представників “ірона п’ятірнього” та з’ясувати роль поетів у розвитку лексичного складу української літературної мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баган О. Юрій Клен: неокласик чи неоромантик? [Електронний ресурс] / О. Баган //

Творчість Юрія Клена в контексті українського неокласицизму та вісниківського неоромантизму. – Дрогобич : Відродження, 2004. – С. 9–28. – Режим доступу : <http://www.vesna.org.ua/txt/zbirk/klen.doc>.

2. Вокальчук Г. М. Частотний аналіз авторських лексичних новотворів у поетичному словнику „Молодої музи” / Г. М. Вокальчук, Т. І. Мамчич //

Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії : зб. наук. праць Рівненського держ. гуманітарного ун-ту. – Вип. 14. – Рівне, 2006. – С. 44–47.

3. Перебийніс В. І. Статистичні методи для лінгвістів : [навчальний посібник] / В. І. Перебийніс. – Вінниця : Нова книга, 2001. – 168 с.

РЕЗЮМЕ

В статтє анализируются авторские лексические новообразования киевских неоклассиков. Определены частотность окказиональных номинаций, функционирующих в словаре каждого из поэтов; частотность употребления лексических инноваций, принадлежащих к различным частеречным классам; частотность использования поэтами различных способов словообразования. Выделены наиболее репрезентативные лексико-семантические группы новообразований.

УДК 81'373.43

Віталій МАКСИМЧУК

СКЛАДНІ ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКІ СУБСТАНТИВИ У ЛЕКСИКОНІ ПОЕТІВ РІВНЕНЩИНИ

У статті аналізуються складні індивідуально-авторські іменникові новотвори у лексиконі поетів Рівненщини; з'ясовується семантична цілісність прикладкових сполук.

Ключові слова: субстантиви, прикладки, семантична цілісність, композиції, зрощення.

Індивідуально-авторські прикладкові лексеми на сучасному етапі розвитку неографії ввійшли до багатьох словників неологічної лексики, зокрема праць О. О. Жижомі, Г. М. Вокальчук, О. Б. Тимочко, О. А. Стишова, Н. А. Адах, Н. В. Гаврилюк, В. В. Максимчука та ін.

Актуальність статті зумовлена важливою роллю кожного поета у розвитку літератури рідного краю та української літератури загалом, виробленням типології прикладкових сполук. Дослідження авторських новотворів є важливою мовознавчою і літературознавчою проблемою, оскільки має вагомe значення під час опису творчості і стилю кожного письменника, для з'ясування головних тенденцій і перспектив поповнення лексичного складу мови.

Мета статті полягає у з'ясуванні неподільних номінативних характеристик прикладкових сполук, аналізі складних індивідуально-авторських субстантивів у словнику поетів Рівненщини.

Прикладка є компактнішою за описову конструкцію і її стилістичні функції багатогранніші. Деякі вчені визначають юкстапозити як „стягнення

словосполучення в одне слово, здебільшого без зміни його складників” [9, с. 176]; „кількаосновне складне слово, що утворюється шляхом складання слів або словоформ” [6, с. 810]. Художні властивості цього різновиду означення у своїх граматичних працях досліджували Ф. Буслаєв („Историческая грамматика русского языка. Синтаксис”, 1875), Д. Овсяннико-Куликовський („Синтаксис русского языка”, 1917), Л. Булаховський („Русский литературный язык первой половины XIX века”, 1941).

Здатність складених найменувань служити семантично місткими назвами, використовуватися у творах як номінативні засоби мови зумовлює частотність їх уживання в текстах. Такі одиниці характеризують денотат конкретніше, точніше. У загальнономовних словниках юкстапозити не фіксуються, тому комплексний аналіз цих оригінальних утворень та лексикографічний опис їх становлять актуальну мовознавчу проблему [3, с. 21]. Однак, в індивідуально-авторських словниках наявні прикладкові сполуки, хоча існують суперечні думки щодо оказіональності юкстапозитів.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ І. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СИНТАКСИСУ	3
Шульжук К. Ф. Функціональні вияви вокатива	3
Щербачук Н. П. Особливості реалізації валентної рамки предикативів дії та стану в простому елементарному реченні-репліці	8
Шкарбан Т. М. Складні конструкції з однорідною супідрядністю нерозчленованої структури.....	13
Давнюк С. В. Структурні та функціонально-стилістичні особливості сурядно-підрядних конструкцій у художньому та публіцистичному стилях	17
Ричагівська Ю. Є. Складне речення поетичного мовлення як об'єкт стилістичного синтаксису.....	23
РОЗДІЛ ІІ. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЛЕКСИКОЛОГІЇ	27
Адах Н. А. Експресивно-стилістичний потенціал авторських лексичних новотворів (на матеріалі поезії Василя Барки).....	27
Гаврилюк Н. В. Словотворчість київських неокласиків з погляду статистики	31
Максимчук В. В. Складні індивідуально-авторські субстантиви у лексиконі поетів Рівненщини	35
Поліщук О. Г. Авторські новотвори-репрезентанти колірної картини світу в українській поезії ХХ століття.....	40
Біловус Г. Г. Авторське використання фразеологізмів у повістях Тараса Шевченка.....	46
Локайчук С. М. Іншомовні запозичення в українській археологічній терміносистемі	51
Яременко Т. Г. Словотвірний потенціал дієслівної лексики зі значенням часу.....	57
РОЗДІЛ ІІІ. ПРОБЛЕМИ МОВОЗНАВЧИХ ТЕОРІЙ	65
Мединська Н. М. Філософське та лінгвістичне трактування категорії ознаки	65
Архангельська А. М. Родо-статева транспозиція як чинник експресивності маскулінних домінантів (ономасіологічний аспект)	70
Шевчук Т. Б. Концепт <i>щастя</i> в лексичній системі української мови	74
Нікульшина Т. М. Особливості вербальної експлікації лексико-семантичного мікрополя «місцевість» у зіставному аспекті (на матеріалі англійської та української мов)	78
Любимова С. А. Дослідження семантики похідних слів з основою «Flappet».....	85
Войцешук Л. А. До питання філософії мовлення: Ф. де Соссюр, М. Бахтін, Дж. Л. Остін	88
Деменчук О. В. Параметрія семантичної відповідності експерієнтівів (на матеріалі лексики чуттєвого сприйняття англійської, польської та української мов)	91

**РОЗДІЛ ІV. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЛІНГВІСТИКИ ТЕКСТУ,
СОЦІОЛІНГВІСТИКИ ТА КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ 100**

Домилівська Л. В. Лінгвістичні доміанти художнього тексту як вербалізація авторської мовної свідомості.....	100
Чеберяк А. М. Сербіна Т. Г. Чинник особи адресата та його комунікативні ролі в композиційній організації мовленнєвого жанру «відкритий лист».....	104
Воробйова Л. М. Функції телереклами та її мовна форма.....	109
Степанова О. І. Особливості функціонування одиниць українського мовленнєвого етикету на сучасному етапі.....	112
Бобрикова Ю. В. Поетична культура молоді як елемент соціолінгвістики.....	116
Олексівець Л. С. Специфіка публічної монологічної мови.....	121
Дергач Д. В. Лінгвістична інтерпретація функцій топонімів у стилі масової інформації.....	125

**РОЗДІЛ V. ПРОБЛЕМИ ТОПОНІМІКИ, ДІАЛЕКТОЛОГІЇ, ІСТОРІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ..... 131**

Мандрик Н. В. Теоретичні засади вивчення питання про походження слов'янської писемності.....	131
Кирилкова Н. В. Оновлення семантики слова в авторському тексті.....	138
Кузьмич О. О. Топоніміка Холмщини як об'єкт лінгвістичних досліджень.....	140
Мазяр В. В. Структурно-семантична характеристика гончарської лексики в українських західнополіських говірках.....	143

РОЗДІЛ VI. ПРОБЛЕМИ МОВНОЇ ОСВІТИ 148

Шульжук Н. В. Формування комунікативної компетенції студентів-філологів в умовах нового теоретико-інформаційного змісту курсу «Сучасна українська літературна мова».....	148
Лещенко Г. П. Система формування мовної компетенції учнів загальноосвітньої школи.....	153
Гетманчук Н. О. Текст як засіб формування лінгвокраїнознавчої компетенції майбутніх учителів.....	162
Іщук І. С. До проблеми вивчення мовленнєвого етикету в школі.....	168

Наукове видання
Збірник наукових праць
Актуальні проблеми сучасної філології
Мовознавчі студії
Випуск XVII

Упорядкування та наукове редагування
Степанова О.І.

Технічний редактор
Литвак А.М.

ББК 81 Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету.
А 43 Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії.
4 Вип. 17. – Рівне: РДГУ, 2009. – 176 с.
УДК
811.161.2

Здано до набору 25.09.2009р. Підписано до друку 6.11.2009р.
Формат 70x100¹/₁₆.
Папір офсетний. Друк на ризографі.
Гарнітура Times New Roman Cyr.
Умовн. друк. арк. 8.0.
Тираж 300 прим. Зам. 57/1.

Видавничі роботи: редакційно-видавничий відділ РДГУ
33000, м. Рівне, вул. С.Бандери, 12.
Рівненський державний гуманітарний університет.
Адреса редакції: м. Рівне, вул. Остафова, 31; кафедра української мови